

ČTVRTEK TVÉHO ŽIVOTA

● ■ pointa

*Pohádkové příběhy pro dospělé o vztazích, lásce,
lidech i zvířatech, písničkách a snech.*

Čtvrtek tvého života

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jaroslav Tručka
Čtvrtek tvého života – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ČTVRTEK TVÉHO ŽIVOTA

JAROSLAV TRUČKA

ČTVRTEK TVÉHO ŽIVOTA

*Pohádkové příběhy pro dospělé o vztazích, lásce,
lidech i zvířatech, písničkách a snech.*

JAROSLAV TRUČKA

Duše žije z příběhu, proto je důležité číst dětem pohádky.

Thorwald Dethlefsen

Obsah

Věnování, vysvětlení, doporučení, poděkování, zdůvodnění a pozvání	11
ANTONÍN A JEHO STÍN	12
Obraz první: Toniček	12
Obraz druhý: Stín	14
Obraz třetí: Júdit	17
Obraz čtvrtý: Vánoce	20
CHLUPATÁ ESTER A MOUDRÝ INDIÁN	23
FILIP, POČMÁRANÁ LÍZA A ČERVOTOČ	30
JULIE A HNĚDÁK HICKSTEAD	40
MARTIN A ROTVAJLER ASTOR	45
BARUŠKA A CVRČEK ČASOŽROUT	53

VIKTOR A JEHO PSI	63
PRVNÍ POHÁDKA O JAKUBOVI	68
ANDĚLÉ MEZI LIDMI	75
DRUHÁ POHÁDKA O JAKUBOVI	83
TŘETÍ POHÁDKA O JAKUBOVI	92
SEN JAKO MATRJOŠKA	103
O DĚDEČKOVI A NEJKRÁSNEJŠÍM MĚSTĚ SVĚTA	111
JAK CHUDÁK DO JEŠTĚ VĚTŠÍ BÍDY PŘIŠEL	119
ŽEBRAČKA A PEČENÉ KUŘE	128
ČTVRTEK TVÉHO ŽIVOTA	138
Doslov	152
Použité prameny a odkazy	157

Věnování, vysvětlení, doporučení, poděkování, zdůvodnění a pozvání

Tyto pohádky věnuji především těm z vás, jejichž „vnitřní dítě“ touží po pohlazení, povzbuzení a lásce. Tedy vlastně všem.

Není-li celý příběh sepsán podle skutečnosti, pak jsou do vyprávění vždy vloženy alespoň střípky autentických událostí. Neboť jen život sám píše příběhy, které překonávají veškerou fantazii.

Dějovou zápletku závěrečné pohádky *Čtvrtek tvého života* vám nyní samozřejmě neprozradím, nicméně předtím, než ji začnete číst, doporučuji zhlédnout krátký film *Lava* na [youtube.com](https://www.youtube.com/watch?v=...). Umocní to váš zážitek z příběhu.

Děkuji vesmíru, který mě k napsání těchto pohádek pobídl a který mi po celou dobu, po kterou tato kniha vznikala, pomáhal. Více o tom v doslovu.

A proč je tato kniha pohádek určena především dospělým, ne však malým dětem, jak tomu u pohádek obvykle bývá? Jednoduše proto, že duše žije z příběhu. A rozhodně nejen ta dětská. Každá.

Zda přijmete pozvání ke stolu, kde se budou servírovat rozmanité chody pohádkových příběhů pro duši, je jen a jen na vás.

ANTONÍN A JEHO STÍN

„Každá z bytostí nese ve svém týle temnotu, ve svém náručí světlo.“
Lao-c’

Obráz první: Toníček

Když byl Antonín ještě malým chlapcem Toníčkem, rád si hrával s ostatními dětmi na pískovišti. Avšak více než plácání báboviček jej bavilo pozorovat stíny, které vrhaly malé postavičky chlapců i děvčátek, když se na ně smálo jarní sluníčko. Pozoroval, jak každé z dětí, ba i on sám, má svůj stín, který je k nohám dítěte jakoby přišpendlen. Pouze když děti běžely, stín se od nohy, která byla ve vzduchu, odlepil, aby se objevil o něco dále od ní. Jakmile se ale noha země opět dotkla, stín se s ní ihned spojil. Čím výše byla noha zvednutá, tím dál od ní byl i stín, který vrhala. Toníčkoví to vrtalo hlavou, ale nijak se tím netrápil. Pochopil, že to tak je a nejspíš vždy bude. Přesto občas přemýšlel o tom, jaké by to bylo, kdyby on sám jako jediný žádný stín neměl.

Tato myšlenka Toníka nikdy zcela neopustila. I když už dávno vyrostl z dětských střevíců a začal chodit na osmileté jazykové gymnázium, stále si se svým stínem ve volných chvílích rád hrával a škádlil jej. Tu se zničehonic rozběhl a vzápětí nato prudce otočil, jako by doufal, že uvidí svůj stín, jak zůstal překvapením stát na místě a nyní se teprve rozbíhá, aby jej dohonal. Někdy taky skákal venku

přes švihadlo a díval se, jak se od něj jeho stín při výskoku vzdaluje a pak se zase blíží, aby se s jeho nohama na kratičký okamžik spojil, jakmile se podrážky tenisek dotknou země. Samozřejmě věděl, že tyto hry se stínem jsou jen zábavou. Již dávno pochopil, že vše, co nepropouští světlo, stín vrhá: lidé, zvířata, stromy, budovy i hory.

„Nejspíš bych musel být celý průhledný, jako sklo nebo voda, abych se zbavil stínu,“ přemýšlel Toník. „Pokud je ale moje tělo z masa a kostí, vytvoří stín vždycky, když na něj zasvítí slunce. To bych musel být snad duchem, úplně bez těla, aby mnou mohly sluneční paprsky volně procházet. Být duchem by mě ale asi nebavilo, protože by mě ostatní neviděli, a já bych si s nimi nemohl povídat.“

Obraz druhý: Stín

Časem Toník na tyto svoje úvahy docela zapomněl. Vyrostl, vystudoval žurnalistiku a zmužněl. A protože už od dětství vynikal v cizích jazycích, skvěle ovládal nejen angličtinu, francouzštinu a španělštinu, nýbrž i arabštinu a moderní hebrejštinu, zaměstnala jej brzy po dokončení studia jedna významná tisková agentura jako zahraničního korespondenta. Antonínovi rodiče nechápali, kde se v jejich synovi vzal tak mimořádný talent na jazyky. Sami totiž žádné cizí řeči nerozuměli. A těch několik ruských vět a básniček, i tu vtíravou písničku o Kat'uší, kterou se kdysi na základní škole museli učit, ke své úlevě už dávno zapomněli.

Onoho večera, kdy se měl začít od základů měnit jeho život, pobýval Antonín v pokoji jeruzalémského hotelu Avital a pokoušel se na svém laptopu psát reportáž o událostech uplynulého dne. Seděl u počítače a nic jej nenapadalo, neboť den, který prožil, mu připadal úplně obyčejný a nezajímavý. Žádná mimořádná událost

se toho dne v Jeruzalémě, kde už druhým týdnem pobýval, buď nepříhodila, nebo unikla jeho pozornosti. A tak Antonín laptop odložil, osprchoval se a přistoupil k lůžku. Když však poodhrnul deku, aby mohl ulehnout, strnul překvapením. V jeho posteli totiž někdo ležel. Postava tenká jako papír a šedá jako večerní mlha, když je obloha zatažená temnými mraky. Velikostí i obrysem těla byla ta bytost úplně stejná jako Antonín, avšak místo očí měla jen tmavé skvrny, místo úst pak skvrnu větší a světlejší, téměř bílou. A tou to stvoření náhle promluvalo:

„Co na mě tak hledíš, Antoníne? Ty mě snad nepoznáváš? Tak dlouho se známe, tolikrát jsi mi chtěl upláchnout. A vidíš! Nejenže jsi mi nikdy neutekl, dokonce jsi na mě úplně zapomněl, a přesto jsem tu s tebou! Vždy jsem s tebou byl a vždy budu. Jsem totiž tvůj stín. A vůbec nezáleží na tom, že slunce už dávno zašlo za obzor.“

„Co to má znamenat, co je to za nesmysl?“ vykřikl polekaný Antonín. „Vždyť stín je jen část zemského povrchu, kterou před dopadajícími slunečními paprsky chrání hmotný předmět nebo tělo člověka. Stín přece nemůže jen tak sám od sebe existovat!“

„Ale já neexistuji sám od sebe, Antoníne,“ řeklo to placaté stvoření a posadilo se na posteli. „Ty jsi můj stvořitel, můj otec i moje matka. Já jsem totiž tvou součástí, jsem stinná stránka tebe samého. Temná stránka tvé osobnosti, temnota ve tvé duši, o které ani nevíš, že ji v sobě nosíš. Jsem stále s tebou, nemizím ani ve dne, ani v noci. Mně neutečeš, mne se nezbavíš. Přemoci mě můžeš jen tím, že mě bez odporu přijmeš a pohlédneš mi zpříma do očí.“

Antonína zachvátila hrůza. Byl si jist, že právě v této chvíli zešílel. Jiné vysvětlení jej nenapadlo. Stín si toho ihned všiml a kulatá světlá skvrna, kterou měl místo úst, se proměnila v srpek připomínající měsíc v novu nebo úsměv člověka.

„Uklidni se, Antoníne,“ řeklo to stvoření tichým, konejšivým hlasem. „Nejsi blázen. Opravdu nejsi. Jen nyní vidíš něco, co mají i mnozí jiní lidé na planetě Zemi. Jenže oni to nevidí, ty však ano. To je ten jediný, ale velmi podstatný rozdíl.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Antonín, když se trochu vzpamatoval. „Co myslíš tím, že já vidím něco, co mají i ostatní, jen to nevidí?“

„Víš, Antoníne,“ řekl stín, „téměř každý člověk s něčím nesouhlasí, nemá něco nebo někoho rád, žárlí na cizí úspěchy, případně něco nebo někoho úplně nenávidí. A když takový člověk tuto svoji závist, žárlivost, hněv či jinou negativní emoci nepřijme a nezpracuje, nýbrž pouze potlačí, navíc tak dokonale, až ji přestane vnímat, vytvoří tato emoce v jeho nitru stín. Pokud je ale schopen přemýšlet o tom, s čím a proč vlastně nesouhlasí, co, koho a proč nemá rád, ano, pokud se naučí i své nepřátele milovat, jak tomu učil Ježíš, pak jeho stín zmizí. Neboť duše člověka, který jiné nesoudí ani neodsuzuje, nýbrž přijímá a miluje takové, jací jsou, zprůzrační a stane se křišťálově čistou. Pak bude za slunného dne vrhat stín jen jeho tělo, avšak čistá duše žádný stín nestvoří. Takový člověk pak žije v harmonii sám se sebou i celým světem a je vpravdě velkým duchem, takovým, jakého v Indii nazývají slovem *mahátma*.“

„To zní opravdu zajímavě,“ připustil Antonín. „Bohužel mi ale nejspíš neporadíš, jak to udělat, abych tě dokázal přijmout a tím se tě jednou provždy zbavil, abych se pak i já mohl stát takovým *mahátmou*.“

„Tak to ti, Antoníne, opravdu neporadím. Vím však, že i když mluvíš plynne hebrejsky, tvoje potlačené pocity vůči Židům a jejich náboženství nejsou přátelské. Je to tím, že jsi byl vychován v křesťanské víře. Jako chlapec jsi nemohl Židům odpustit, že zradili Ježíše a vydali jej Římanům, kteří jej pak ukřižovali. Časem jsi na to sice

přestal myslet, přesto však podvědomě cítíš, že s Židy není něco v pořádku. Potíž je ale v tom, že něco není v pořádku s tebou, protože ty jsi Židy nikdy nepřijal. To je ale jen malý příklad toho, jak vzniká stín, takový, jakým jsem já. Teprve až toto pochopíš, až budeš stejně vděčný Jidášovi jako Ježíšovi, neboť bez Jidáše by Ježíš nemohl splnit své poslání, pro které se narodil, zbavíš se stínu. A když ne celého, tak alespoň části. Nebo si vážně myslíš, že když si Ježíš vyvolil mezi dvanácti apoštoly taky Jidáše, že to byl jen obyčejný lidský omyl? Já ti říkám, že rozhodně nebyl! A co se tebe týče, Antoníne, pokud je tvoje touha po křišťálově čisté duši opravdová, pak se tvé přání dříve či později vyplní. Avšak cesta, kterou přitom budeš muset ujít, nemusí být krátká ani snadná. Ty se ale nelekej a vytrvej! Neboť každý člověk má takovou cenu, jakou má to, oč usiluje. A zbavit se temnoty v duši je cíl hodný obdivu i následování.“

Tak pravil Antonínův stín sedící na posteli a zeširoka se na Antonína usmál. V následujícím okamžiku začal stín pomalu blednout a světlát, až nakonec zcela zmizel a ponechal Antonína jeho úvahám.

Obraz třetí: Júdit

Antonín tu noc téměř nezamhouřil oka. Ležel na posteli a přemýšlel o setkání se svým stínem. Nakonec ale usoudil, že se mu vše zřejmě jen zdálo, když nejspíš na kratičkou chvíli upadl do dřímoty, aniž si to uvědomil.

Ráno si objednal místo hotelové snídaně jen silnou kávu, aby se trochu povzbudil, přehodil si přes rameno novinářskou brašnu s fotoaparátem a vyšel z hotelu na rozlehlé prostranství, na kterém se nachází tržiště Machane Jehuda. Slunce už svými paprsky ozařovalo tržnici, postavy lidí vrhaly stíny jako obvykle, atmosféra byla

poklidná a vše se zdálo být v naprostém pořádku. Na tržišti si Antonín všiml dvou asi dvacetiletých dívek, zjevně studentek, jak spolu o něčem zaníceně diskutují. Jeho novinářská zvědavost mu nedala, a tak se k dívkám nenápadně přiblížil, předstíral, že si prohlíží zboží na vedlejším stánku, a zaposlouchal se do jejich rozhovoru. Děvčata zas na oplátku předstírala, že hezkému mladému muži nevěnují žádnou pozornost, navíc usoudila, že tento Evropan je pouhým turistou, který hebrejskému jazyku určitě nerozumí, a tak pokračovala v rozhovoru, který se zdál pomalu přerůstat v hádku.

„A já ti říkám, že za všechny problémy našeho národa může ten Ježíš z Nazareta!“ zvýšila hlas první z dívek. „Podle mého názoru to byl podivín, který možná měl jisté léčitelské schopnosti, ale když se začal vydávat za božího syna, tak to vážně přehnal. Muselo mu nejspíš hrábnout. To fakt nemohlo dobře dopadnout!“

„Já nevím, Júdit,“ oponovala druhá dívka, „ale vinit Ježíše z toho, že kvůli jeho smrti na kříži nás Židy zbytek světa nenávidí, mi přijde fakt dost ujeté. Promiň, ale asi hrabe hlavně tobě. V jednom s tebou ale souhlasím: ti staří páprdové, jak nazýváš naše ctěné předky, měli nechat Ježíše na pokoji, aby mohl léčit ty své malomocné, chromé a slepé. Měli ho nechat v klidu pomáhat těm ubožákům, když ho to tak bavilo, případně i křísit mrtvé, v tom prý opravdu vynikal. Takže, Júdit, zlob se nebo ne, my Židé si za ten cejch Ježíšových vrahů můžeme fakt sami. A jestli to někdo zvorál, jako že jo, tak Ježíš to určitě nebyl, toho laskavě vynech! Mně přijde spíš fascinující, že ani po dvou tisíciletích, která od té doby uplynula, se na bezpříkladné netolerantnosti křesťanů vůči Židům skoro nic nezměnilo. Nějaká prezírává shovívavost tu snad už je, ale věř mi, že mnozí křesťané si ani neuvědomují, s jakými predsudky na nás pohlízejí,“ zakončila druhá dívka.

Antonínovi se zatmělo před očima. „Tak to včera opravdu nebylo šálení smyslů ani sen! Já jsem skutečně rozmlouval se svým stínem. Vždyť on o mně říkal přesně totéž, o čem nyní mluvila tato dívka! Můj stín věděl s naprostou jistotou, že vztah k Židům nemám vyřešený, i když jsem se fakt snažil, i když jsem se i hebrejsky naučil. Ano, jsem plný předsudků, a vlastně o tom vůbec nevím. Možná proto se mnou židovští obyvatelé Jeruzaléma jednají tak odtažitě, zřejmě dokážou šestým smyslem vycítit moje potlačené nepřátelství k nim.“

Vtom proud Antonínových myšlenek přerušil výstřel. A po něm druhý. Někdo na tržišti střílel. Trhovci i návštěvníci tržiště se s křikem rozutekli na všechny strany. Jen Antonín zůstal stát jako přimrazený a hleděl na místo, kde ještě před malým okamžikem stála Júdit. Ta ale nyní ležela na dlažbě a z tepny na krku jí prýštila jasně červená krev. Antonín pochopil, že musí jednat, že to krvácení musí ihned zastavit. Přiklekl k dívce, nahmatl místo, ze kterého rytmicky vystříkovala krev pumpovaná dívčíným srdcem, a pevně je stlačil palcem. Júdit nereagovala, byla v bezvědomí. Netrvalo ani dvě minuty a u Antonína s kvílením brzd a sirény zastavila sanitka. Záchranáři se Júdit ihned ujali a za několik okamžiků ji už velkou rychlostí odváželi do nejbližší nemocnice.

Otřesený Antonín se vrátil do hotelu, kde si omyl ruce i obličej od krve zraněné dívky a převlékl se. Jako novinář byl sice zvyklý dělat reportáže i z míst katastrof a neštěstí, avšak bezprostřední zážitek, jehož se právě stal účastníkem, jej úplně ochromil. Posadil se na postel a přemýšlel, jak obrovský stín musí mít člověk, který dokáže, veden slepou nenávistí, střílet na bezbranné a nicnetušící lidi na poklidném tržišti. „Jaké by to bylo krásné, kdyby každý člověk nahlédl, že i on má svůj stín, kdyby každý pochopil, že jsme všichni lidé a díky tomu máme mnoho společného, rozhodně více

než toho, co nás odlišuje a rozděluje.“ Ale hned nato si vzpomněl na biblický příběh o Kainovi a Ábelovi a uvědomil si, že ani mezi rodnými bratry nepanuje vždy jen bratrská láska. V chmurných myšlenkách pak strávil zbytek dne, úplně ztratil pojem o čase.

Venku se již setmělo, když někdo zaklepal na dveře jeho hotelového pokoje. Antonín otevřel a na chodbě spatřil dva policisty.

„Zachoval jste se neuvěřitelně pohotově a statečně,“ řekl první z nich, „a tím jste té dívce zachránil život. A jak možná víte, jedno z našich přísloví praví, že kdo zachrání jeden život, jako by zachránil celý svět. Proto jsme vám přišli poděkovat. Ale hlavně jsme se vás přišli zeptat, zda smíme vaši domovskou adresu, kterou jsme si samozřejmě již zjistili na recepci, sdělit dívce, kterou jste zachránil. Už je podle lékařů mimo nebezpečí, a dokonce se po vás ptala.“

Antonínovi vstoupily do očí slzy vděčnosti. „Ano, samozřejmě, budu rád, děkuji vám,“ odpověděl a sklopil hlavu. A pak ještě dlouho poté, co oba policisté odešli, stál tiše na chodbě před otevřenými dveřmi svého pokoje. Snad nikdy předtím necítil tak hlubokou vděčnost. Tak tam stál jako socha a bál se pohnout. Chtěl si totiž ten nádherný pocit, který právě prožíval, uchovat ve svém srdci co možná nejdéle.

Obraz čtvrtý: Vánoce

Od události na tržnici Machane Jehuda uplynulo několik měsíců. Antonín se vrátil z cest po Blízkém východě domů, aby se svými rodiči oslavil Vánoce. Společně ozdobili stromček a zasedli ke štědrovečerní večeři. Připili si šumivým vínem a povečeřeli, jak jinak, smaženého kapra s bramborovým salátem. Po večeři si ale Antonín

nova maminka na něco důležitého vzpomněla. „Abych nezapomněla, Toni! Před několika dny ti přišel pohled z Izraele. Asi od nějakého děvčete,“ dodala a mile se na Antonína usmála. „A víš, Toni, že bych tu slečnu ráda poznala? Mohl bys ji k nám pozvat. To bude jistě velmi milá dívka, tak krásné vánoční přání jsem totiž jaktěživa neviděla!“ A maminka přinesla Antonínovi pohlednici, na které byly vytištěné tyto verše z Bible, samozřejmě anglicky:

*„... neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst,
žíznul jsem, a dali jste mi pít,
byl jsem na cestách, a ujali jste se mne,
byl jsem nahý a oblékli jste mě...“*

A pod těmito verši bylo drobným písmem, podobným tomu, jakým byly vytištěny předchozí řádky, připsáno:

*„... krvácela jsem, a ty jsi neváhal vložit prst do mé rány
a zachránit mi život...“*

Na další řádek pak Júdit připsala: *„Přeji Ti, drahý Antoníne, krásné Vánoce a požehnání Ježíše z Nazareta do nového roku! S vřelými díky a láskou Júdit.“*

A pod tato slova připojila Júdit svoje telefonní číslo s lakonickou poznámkou: *„Zavolej mi, prosím. Těším se, moc!“*

A co na to Antonín? Podíval se na maminku, podíval se na tatínka a pak usrkl trošku vína. Plně se soustředil na jeho chuť i vůni, aby potlačil slzy, které se mu draly do očí. Poté se na oba rodiče usmál a pravil: „Teď ani nevím, zda se mi ještě chce jít ke stromečku. Neboť ten nejkrásnější dárek, jaký jsem si jen mohl přát, jsem právě

dostal. Ale pojďme! A rozsviťme všechny svíčky, které najdeme. Protože jsou Vánoce a světlo lásky zvítězilo nad mým stínem. A myslím, že nejenom nad mým. Jen mě teď prosím na chvilku omluvte, potřebuji si totiž naléhavě zavolat do Jeruzaléma.“

A na mamčin tázavý pohled Antonín s úsměvem odpověděl: „Ale kdepak, mami, neboj. Tentokrát to není služebně. Dnes opravdu nikam volat nemusím. Já ale volat chci. A chci volat hned!“

CHLUPATÁ ESTER A MOUDRÝ INDIÁN

V dávných, pradávných dobách, kterým dnes říkáme paleolit nebo-li doba kamenná, žili na území dnešní Moravy pod Pálavou krásní a šikovní lidé. Pravda, byli v porovnání s námi o něco chlupatější, ale to pro ně neznamenal žádnou vadu na kráse. Možná i proto, že se neměli s kým srovnávat. Chlupatí byli všichni: muži, ženy i děti. Člověk, který by měl kůži hladkou, jak je to běžné dnes, se v období paleolitu na planetě Zemi nevyskytoval. A pokud by se někde vyskytoval, naši krásní a šikovní předkové z Moravy by se o něm stejně nemohli dovědět. Televizi ani internet neměli. A tak byli šťastní, neboť si všichni byli rovni. Mohli se sice poměřovat jeden s druhým v rámci tlupy, ale rozdíly tu byly tak malé, že přemýšlení o tom, kdo je krásnější, nemělo v hlavách tehdejších lidí místo. Srovnávaná, jak bychom mohli tuto hru na porovnávání se s ostatními nazvat, se v lidském společenství objevila až mnohem později, když lidé zjistili, že mohou začít hromadit majetek a tak si zajistit významnější postavení i moc.

Od těch dob uplynulo mnoho vody v řekách plných pstruhů, lipanů a štik, více než dvacet pět tisíc let. Za tu dobu se lidé hodně změnili. Změnilo se také to, čemu říkáme ideál krásy. Za nejkrásnější už nepovažujeme ženu korpulentní, jak ji ztvárnil dávný umělec v malé sošce z pálené hlíny, kterou celý svět zná jako Věstonickou venuši. To, že Věstonická venuše není chlupatá, neznamená, že žena, která stála paleolitickému umělci modelem, měla kůži

hladkou. Určitě neměla. Přesto ji všichni považovali za mimořádně hezkou, a kdyby tenkrát existovala televize, určitě by ji byli přihlásili do soutěže o titul královny krásy. Jenže zkuste vyrobit sošku z pálené hlíny tak, aby zůstala chlupatá poté, co ji vytáhnete z ohniště. To samozřejmě nejde.

Podobně ochmýřená jako dávná kandidátka na titul královny krásy z krajiny pod Pálavou se v jednom kanadském městě narodila i holčička Ester. Jako maličká byla šťastná, rodiče ji milovali a děti v mateřské školce ji braly takovou, jaká byla – milou a kamarádkou. Potíže začaly až ve škole, neboť školní děti již dokážou hrát onu nebezpečnou hru na srovnávanou. Dokud jsou děti malé, vnímají vše takové, jaké to je. Nesrovnávají a nehodnotí. Ale čím jsou starší, tím více srovnávají a hodnotí. A kdo se odlišuje, ten má smůlu jako nabarvené ptáče. Taková smůla potkala i malou Esterku. Nikdo s ní nechtěl kamarádit, ba co hůře, stala se terčem mnoha posměšků a urážek. Občas si přisadili i učitelé, čemuž se ostatní děti velice smály a o to více pak dotíraly na ubohou Ester.

Každý pohár, pokud do něj nepřestanete včas nalévat, jednou přeteče. Někdy se dokonce podaří sklenici naplnit až po samý okraj. Pak ale stačí přidat jednu jedinou kapku, a z nádoby se naráz vyřine celý proud tekutiny, nikoli jen ta poslední kapička, která se už do ní nevešla. Proto se také říká „to byla ta poslední kapka“, čímž se myslí, že nějaká věc již překročila únosnou mez. Přesně takovou poslední kapkou byla pro Ester poznámka jednoho staršího kluka: „Hej ty, malá, nechceš u nás bydlet? Bráška si přeje k Vánocům živou opici, možná by se spokojil s tebou!“ A kluk se svému rádoby vtipu srdečně zasmál. Smály se i ostatní děti, které tuto krutou větu slyšely.

I propukla Ester v usedavý pláč a utíkala a utíkala. Sama nevěděla, kam utíká, ale chtěla pryč, pryč od všech těch zlých lidí. Ne-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čtvrtek tvého života.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.